

## Fővárosi Ítéltábla

**Az ügy száma:** 1.Pf.20.744/2020/5.

**A felperes:** felperes neve, **felperes címe**

**A felperes képviselője:** Kummer Ügyvédi Iroda, **felperesi képviselő címe**

**Az alperes:** alperes neve, **alperes címe**

**Az alperes képviselője:** Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, **alperesi képviselő címe**

**A per tárgya:** személyiségi jog megsértése

**Az elsőfokú bíróság:** Fővárosi Törvényszék

**A fellebbezéssel támadott határozat száma:** 40.P.23.230/2019/15.

## í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 400.000 (négy százezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára az államnak személyenként 32.000 (harminckétezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

## Indokolás

- [1] Az alperes által kiadott **napilap** című napilapban és az általa fenntartott **portál** internetes hírportálon **megjelenés dátuma**-én én „**cím**” címmel azonos tartalmú írás jelent meg, melyben a **csatorna neve** című televíziós csatorna **műsor** című műsorában megszólaló személytől származó információkat közöltek. A lead szerint a felperes **városi** győzelméhez is nagyobb összeggel járult hozzá **név**. A cikkben szerepel többek között az, hogy „A baloldal mellett a **párt** választási kampányait is finanszírozta pénzzel **név** a mögötte álló bűnszervezet anyagi forrásait felhasználva”, „Az említett súlyos milliók egy része a 2015-ös **városi** időközi választás előtt felperes nevéhez a **párt** jelöltjéhez került”. **név**ről azt közlik, hogy ő korábban az **párt1** később pedig a **párt2** politikai pártok tagja és előzetes letartóztatásban van, mert az ügyészség több mint 6,3 milliárd forintos értékre bűnszervezetben elkövetett költségvetési csalással gyanúsítja.
- [2] A felperes országgyűlési képviselő, aki 2018 áprilisában másodszor szerzett országgyűlési képviselői mandátumot **város**, mint a **párt** képviselőjelöltje.
- [3] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett **www.portál** portálon és az

által kiadott **napilap** c. napilapban **megjelenés dátuma**-én „**cím**” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte a felperesről, hogy **név** pénzzel támogatta a választási kampányát. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 800.000 forint sérelemdíj és a perköltség megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperes valótlanul állította, hogy a kampányát **név** anyagilag támogatta. Ez az állítás azért sértő, mert **név**val szemben súlyos pénzügyi bűncselekmény miatt folyik eljárás, melynek során hosszabb időn keresztül előzetes letartóztatásban is volt. A felperes és **név** egymásnak politikai ellenfelei figyelemmel arra, hogy a politikailag ellentétes nézeteket valló pártok tagjai, ezért az átlagolvasó számára a cikk a felperesről elveit pénzért sutba dobó, hiteltelen, korrupt ember képét festi fel, ami alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. A személyével kapcsolatos, perrel érintett állítások miatt sérelmet szenvedett el, mivel képviselői tisztségéhez általános közbizalom társul, a képviselői mandátum elnyerése tükrözi a körzetéhez tartozók belé vetett bizalmát, a cikk pedig ennek a bizalomnak a megingatására alkalmas.

Kérte annak figyelembevételét is, hogy az alperesi sajtószerv a rá vonatkozó jogszabályokat megsértve járt el, ezért magatartása felróható is.

- [4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadása szerint azt a tényállítást, hogy **név** pénzzel támogatta felperes választási kampányát, nem tudja bizonyítani, de álláspontja szerint ez a közlés valótlanúsága esetén sem sértő, nem minősül olyan közlésnek, amely felperes társadalmi megítélését hátrányosan csorbítaná. A sérelmezett állítást a **csatorna neve műsor** című műsorában egy álcázott informátor adta elő, akinek kilétére forrásvédelem miatt nem került sor. Az alperes a sérelmezett közlések másodközlője volt, mely körülmények felróhatóságát csökkentik. Az igényelt sérelemdíj összegét eltúlzottnak tartotta. A felperes közszereplői státuszából eredő fokozottabb tűrési kötelezettségére, az alperes mérsékeltebb felróhatóságára, valamint a köztudomású doktrínára figyelemmel legfeljebb 200.000 forint sérelemdíjat tartott arányban állónak, amennyiben a bíróság megállapítaná a közlés sértő jellegét.
- [5] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett **www.portál** portálon és az általa kiadott **napilap** című napilapban **megjelenés dátuma**-én „**cím**” c. cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy **név** pénzzel támogatta a felperes választási kampányát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 800.000 forint sérelemdíjat és 50.800 forint ügyvédi munkadíjat, valamint a NAV felhívására a Magyar Állam javára 48.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.
- [6] Döntésének meghozatala során figyelembe vette a perrel érintett cikket, a **sajtótermék** elnevezésű sajtótermékben megjelent „**cím2**” c. cikkben bemutatott **név**-féle Facebook-posztot, a **sajtótermék2** elnevezésű sajtótermékben megjelent cikket **név**ről, továbbá a **portál2** közzétett hivatali választási eredmény adatait. Az alperes azon nyilatkozatát, hogy a közlés valóságát nem tudja bizonyítani, annak elismerésének tekintette, hogy a közlés valótlan tartalmú tényállítás. Ismertette a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, a 2:45. § (2) bekezdését.
- [7] A közlés sértő jellegének vizsgálata során tekintettel volt arra, hogy a **portál2** adatai igazolják, hogy a felperes a **párt** politikusa. Ilyen minőségében a párt jelöltjeként nyerte meg 2015-ben, majd pedig 2018-ban körzetében, **város** az országos parlamenti képviselő választást. Az a perben nem vitatott körülmény volt, hogy **név** ugyancsak közismert személy, politikus, aki korábban az **párt1**, későbbiekben a **párt2** politikai pártok politikusa. Személyével kapcsolatosan azt az általános ismeretet, hogy ellene súlyos pénzügyi bűncselekmény gyanúja miatt évek óta büntetőeljárás van

folyamatban, hosszabb időn keresztül előzetes letartóztatásban is volt. A bűncselekmény, mellyel vádolják olyan adócsalás, mely politikai pártokkal kapcsolatos tevékenységével áll összefüggésben. **név** pártja, illetve pártjai, valamint a felperes pártja egymásnak politikai ellenfelei voltak a múltban és jelenleg is.

Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy sértő annak állítása, hogy a felperest pártjával ellentétes elveket valló, vele versengő politikai párt tagja támogatta, akit ráadásul súlyos bűncselekmény elkövetésével vádolnak. A cikk ezt az állítást egyfajta utólagos leleplező jellegű közlésként tálalta, mely az átlagolvasó számára azt az üzenetet hordozta, hogy a támogatást a felperes eltitkolta a választások időszakában és azóta is.

Ez a kettős tartalom együtt és külön-külön is alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. A felperes a körzetében szavazó választók többségének bizalmát élvező személy. Tevékenységéhez a közbizalom követelménye kapcsolódik. Annak tényként való állítása, hogy a felperes a választók bizalmát olyan kampány eredményeképpen nyerte el, amelybe eltitkoltan, egy vetélytárs párt tagja fektetett be anyagiakat, a felperes hitelességét, a személyhez kapcsolódó bizalmat rombolja. Az pedig, hogy a felperest a cikk szerint támogató **név** a képviselő választásokkal összefüggő kampányokban, mint adócsalást elkövetett személy került a figyelembe középpontjába, ugyancsak a felperes személyéhez kapcsolódó pozitív értékítéletet csorbítja.

Rögzítette azt is, hogy a PK 14. számú állásfoglalás szerint nem érinti a sajtószerv felelősségét, ha más forrásban megjelent közlést vesz át és bocsát a nyilvánosság elé. A híresztelésért ugyanolyan terjedelmű és mértékű felelőssége van, mint mikor a közlés első kézből származik a sajtószervtől.

- [8] A sérelemdíj összegszerűsége körében ismertette a Ptk. 2:52. § (2) és (3) bekezdését, melyek alapján rögzítette, hogy a felperes jogosult sérelemdíjra, konkrét hátrány bekövetkeztét nem szükséges bizonyítania. A fizetési kötelezettség alóli mentesüléshez a Ptk. 2:53. §-a szerint az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az adott helyzetben általában elvárható módon járt el. Az alperesnek tudomással kellett rendelkeznie a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi. CIV. törvény (Smtv.) 10. §-ában foglaltakkal, miszerint a sajtó feladata a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás a közélet ügyeiről, Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró ügyekről és eseményekről. Az eset összes körülményeihez tartozik, hogy a cikk 2018. tavaszi országgyűlési képviselői választások kampányidőszaka utolsó napjaiban jelent meg. Ebben az időszakban a közvélemény figyelme kiemelten irányult a képviselőjelöltek személyére, a választásokkal kapcsolatos információkra.

Mindezen körülményekre figyelemmel úgy ítélte meg, hogy a jogsértés súlyos, az alperesnek kifejezetten felróható is. A jogsértés felperesre és környezetére gyakorolt hatása körében jelentőséggel bírt a felperes közszereplői helyzete, hogy országgyűlési képviselő, a sérelmezett közlés pedig országgyűlési képviselői pozíciójával áll összefüggésben. Mindezekre tekintettel a felperes által igényelt sérelemdíj összegét nem találta eltúlzottnak, ezért 800.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

- [9] A perköltség viseléséről az alperes pervesztességére tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 80. §-a, 81. §-ának (5) bekezdése és 83. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján határozott. A feljegyzett illeték megfizetéséről a Pp 101. §-ának (1) bekezdése alapján határozott.

- [10] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.  
Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj leszállítását kérte 200.000 forintra.  
A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaira alapította.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj összege sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, nem áll összhangban a felperest ért sérelemmel, az alperes felróhatóságával és a bírói gyakorlat szerint hasonló esetekben megítélt marasztalási összegeket is eltúlzott módon meghaladja. Megismételte az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését miszerint a sérelmezett közlések vonatkozásában az alperes másodközlő volt, ezért alperes felróhatósága mérsékeltebb. Hivatkozott továbbá arra, hogy a perbeli írás, a felperes közéleti tevékenységével foglalkozott, akinek közszereplőként tűrési kötelezettsége különösen nagy.

A sérelemdíj mértékét a felperes társadalmi megítélésének csorbulása viszonylatából kell vizsgálni. Álláspontja szerint a vizsgálat és mérlegelés tárgya az, illetve az kell legyen, hogy a felperes jóhírnevében keletkezett csorbulás kompenzálására milyen összegű sérelemdíj alkalmas. A sérelmezett tényállítás nem minősül olyan közlésnek, amely a felperes társadalmi megítélését hátrányosan csorbítaná.

- [11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Észrevételezte, hogy az alperes a kereset elutasítására vonatkozó kérelmének indokait a fellebbezésben nem fejtette ki.

A sérelemdíjjal kapcsolatos alperesi érveléssel szemben hivatkozott arra, hogy az a körülmény, hogy az alperes csak „másodközlő” volt, lényegtelen. Felhívta a figyelmet arra, hogy az alperes maga hivatkozott az elsőfokú eljárásban arra, hogy a **napilap** című napilap „Magyarország legnagyobb, legtöbb példányban terjesztett” napilapja. Ugyanakkor az alperes elmulasztotta azon kötelezettsége teljesítését, hogy a közölteknek utánajárjon, azok valóságtartalmát ellenőrizze, megszólaltasson minden érintett felet.

A felperes nagyobb tűrési kötelezettségével kapcsolatosan kiemelte, hogy a valótlan és sértő állításokra még egy közszereplő tűrési kötelezettsége sem terjed ki. Az alperes ugyanakkor kifejezetten rosszhiszeműen, a lejárata szándékával közölte a sérelmezett állításokat, és hangsúlyosan kell figyelembe venni azt is, hogy egy országgyűlési választási kampány finisében közölte azokat, amikor a közvélemény figyelme kiemelten irányul a képviselőjelöltek személyére, a választással kapcsolatos információkra.

A perbelihez hasonló súlyú és intenzitású jogsértések esetén a bírói gyakorlat köztudomású tényként értékeli azt, hogy azok miatt az érintettnek a Ptk. jelenlegi rendszerében kizárólag sérelemdíjjal kompenzálható hátránya származik. Eseti döntésekre is hivatkozott e körben.

Az alperes felelősségének súlyosságával kapcsolatosan utalt a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban és a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban kifejtettekre.

A sérelemdíj kettős funkciójára vonatkozóan a Ptk. miniszteri indokolásában és eseti döntésekben is kifejtettekre hivatkozott, amelyek alapján álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben megállapítottnál alacsonyabb összegű sérelemdíj a perbeli, illetve ahhoz hasonló esetekben ezen hatásait nem tudja kifejteni, az sem a jogsértés súlyával, sem az amiatt rá háruló következményekkel nem lenne arányban.

A másodfokú eljárással összefüggésben 20.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy amennyiben a másodfokú bíróság a sérelemdíj összegét leszállítaná a perköltség viselése tekintetében alkalmazza a Pp. 83. § (3) bekezdésében foglaltakat.

- [12] A fellebbezés részben alapos.

- [13] A másodfokú bíróság elsősorban azt rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság a keresetet utasítsa el, indokait azonban kizárólag a sérelemdíj leszállítására vonatkozóan terjesztette elő, ezért a Pp. 370. § (1) bekezdés szerinti korlátok között volt lehetőség az elsőfokú bíróság ítéletének vizsgálatára.

- [14] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés alapján személyiségi jogsértés esetén sérelemdíjat akkor igényelhet a jogában sértett fél, amennyiben a jogsértés miatt nem vagyoni sérelmet szenvedett el. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sértett a jogsértés tényén kívül további hátrányok bizonyítására nem köteles. Nem vagyoni sérelem akkor következik be, ha az emberi személyiség testi vagy lelki életminősége hátrányosan változik. Ez megmutatkozhat az egyén társadalmi életében bekövetkező negatív - akár időleges - változásban, de akár láthatatlanul, a sértett belső lelki életének minőségi romlása útján is. A sérelemdíj a személyiség bármely dimenziójának megsértésével okozott következmények pénzbeli ellensúlyozása, amelynek kettős funkciója van. Egyfelől közvetett kompenzációs szerepet tölt be, másfelől magánjogi büntetésnek is tekinthető, preventív célzattal, a hasonló jogsértések megelőzése érdekében. A közvetett kompenzáció az elszenvedett sérelem hozzátétőlegesen, alternatív kiegyensúlyozása olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával, amely az elszenvedett sérelemért arányosnak becsült, más nemű - pénzben kifejezett - előnyt nyújt, a magánjogi büntetés pedig lényegében pénzbeli elégtételadás. Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a felperest nem vagyoni sérelem érte az alperes jóhírnevet sértő közlése miatt. A hasonló jellegű jogsértések esetén ugyanis az érintett szűkebb, de tágabb környezete felé is magyarázkodásra szorul, ami önmagában alátámasztja a nem vagyoni sérelem bekövetkeztét. Az sem vitatható, hogy az alperes azon állítása, hogy a felperest az általa képviselt párttól eltérő ideológiájú, választási ellenfélnek minősülő párttal szoros kapcsolatban álló személy támogatta kampányában nem tekinthető erkölcsileg semleges állításnak. Nem helytálló ezért az alperes azon érvelése, hogy a sérelmezett tényállítás nem minősül olyan közlésnek, amely a felperes társadalmi megítélését hátrányosan csorbítaná. Nem volt tehát indok arra, hogy a másodfokú bíróság a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, azokat másképp minősítse. [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont]
- [15] A sérelemdíj összegszerűsége tekintetében azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mérlegelésével nem értett teljes mértékben egyet. Az Alkotmánybíróság jogértelmezése szerint a becsület csorbítására alkalmas tények állítása vagy híresztelése nem élvezik a vélemény szabadság oltalmát akkor, ha a tényeket állító vagy híresztelő tudta, hogy közlése valótlan, avagy a valótlanágáról azért nem tudott, mert a foglalkozása szerint elvárt figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 219, 230.]. A közügyeket érintő, ámde hamisnak bizonyult tényállításokat csak abban az esetben oltalmazza a vélemény szabadság, ha a tényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt. {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [31]} Az a körülmény, hogy az alperes a perben állításai valóságának bizonyítását meg sem kísérelte jelentős súlyú felróhatóságának bizonyítékának tekinthető. Szemben ugyanis a sajtó-helyreigazítási perek sajátosságaival a bizonyítás nem korlátozott.
- [16] A felperes közszereplői mivolta és a sérelmezett közlés kampányidőszak alatti megjelentetése azonban - az elsőfokú bíróság megítélésével szemben - nem indokol magasabb összegű sérelemdíj igényt. A közéleti szereplők személyiségi joga és a véleménynyilvánítás szabadsága alapjogi kollíziója esetére kialakított alkotmánybírósági iránymutatás szerint a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik. Egyfelől a demokratikus jogállam intézményeinek és a demokratikus közéletet hivatásszerűen alakító politikusoknak a szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája a társadalom tagjainak, az állampolgároknak, valamint a sajtónak olyan alapvető joga, amely a demokrácia lényegi eleme. Másfelől a tények közlése tipikusan a vélemények alapja, ezért még az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tények esetében is indokolt, hogy a jogi felelősségre vonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe vegyék a közéleti viták

minél szabadabb folyásának érdekét {7/2014. (III.7.) AB határozat [50.]}. Választási ügyekben az Alkotmánybíróság a saját gyakorlatát a választási kampány szabad folyásának védelme érdekében alakította ki [31/2014. (X. 9.) AB határozat, 5/2015. (II. 25.) AB határozat, 9/2015. (IV. 23.) AB határozat, 3107/2018. (IV. 9.) AB határozat].

Mindamellett, hogy álhírek vitatása nem lehet közéleti diskurzus tárgya, figyelembe kell venni, hogy az Alkotmánybíróság a 3240/2019. (X. 17.) számú határozatában - utalva korábbi döntéseire, így kiemelten a 31/2014. (X. 9.) AB számú határozatra - azt rögzítette, hogy a választási kampány során nagy nyilvánosság előtt tett közlések esetében a véleménynyilvánítás szabadságát és korlátait kifejezetten a közéleti szereplők egymás közötti kontextusában kell értelmezni. Ebben a szituációban jönnek legerősebben számításba a közügyek megvitatásának legnagyobb szabadsága melletti érvek. Ennek minél szélesebb körű érvényre juttatása érdekében a tényállítások és vélemények elhatárolásához szükséges bizonyíthatósági teszt megengedőbb alkalmazása indokolt. A vitában résztvevők jogi felelősségre vonását nem alapozza meg az, hogy a megszólalás bizonyos elemei objektív módon cáfolhatók. A 3107/2018. (IV. 9.) számú határozatra utalva megerősítette, hogy amennyiben a kijelentés a politikai közszereplő tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik, úgy még ha kijelentő módon is történik a megszólalás értelmezhető véleményként. Leszögezte azonban azt is, hogy az Alkotmánybíróságnak a választási kampány szabadságát védő gyakorlata nem jelenti azt, hogy a jelöltek bármilyen valótlan információt, állítást terjeszthetnek egymásról, vagy az igazságot elferdítő állításokkal, féligazságokkal a választókat szabadon megtéveszthetik. Amennyiben a kijelentésnek még kampány körülmények között sem tulajdonítható olyan jelentés, amely az érintett választási politikájára vagy alkalmasságára vonatkozóan értelmezhető, akkor helye van a közlő valótlan tényállítás miatti felelősségre vonásának. {3240/2019. (X. 17.) AB határozat [27], [28], [30] és [33]}

- [17] Az alperesnek tehát helyes az érvelése arra vonatkozóan, hogy kampányidőszakban a politikusok egymás közötti diskurzusában a véleménynyilvánítási szabadság magas fokának kell érvényesülnie. Amennyiben a sajtó arról a valóságnak megfelelően számol be elmarasztalására csak kivételes esetben kerülhet sor.

A perbeli közlés azonban nem vonható ebbe a körbe, mert az alperes nem valamely politikusnak a nyilvánosság informálását célzó közlését továbbította, hanem egy magát felfedni nem kívánó személy, minden alap nélküli állításait. Ebben az esetben felróhatósága megállapítható amennyiben mindenféle kontroll nélkül vesz át más sajtószervben megjelenő híradást. Az ilyen jellegű megszólalások esetében a PK 14. számú állásfoglalásban kifejtett érvek alapján felelőssége a valótlan tények híreszteléséért, az azt állítóval azonos.

Mindezen körülményeket figyelembevéve a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pont szerinti felülvizsgálati jogkörében eljárva az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a sérelemdíj összegét 400.000 forintra leszállította. Az ítéletábra megítélése szerint ez az összeg alkalmas a felperest ért nem vagyoni sérelem kompenzálására azzal, hogy abban a jogintézmény magánjogi büntetés jellege kellőképpen érvényre jut anélkül azonban, hogy a sajtó „házőrző kutya” feladatának ellátására dermesztő hatást gyakorolna. {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [30]}

- [18] Az ítélet megváltoztatása az elsőfokú eljárásban a perköltség viselésre vonatkozó rendelkezést a Pp. 83. § (3) bekezdésben foglaltakra nem indokolta. A másodfokú eljárásban azonban az alperes részleges pernyertességének a perköltség viselésben tükröződnie kell, ezért annak viseléséről az ítéletábra a Pp. 365. § alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése, 83. § (3) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján döntött arra is figyelemmel, hogy az alperes perköltségigényt nem terjesztett elő.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről - a fentiekre is tekintettel - a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2021. február 16.

Végghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.  
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
előadó bíró

dr. Tóth Gabriella s.k.  
bíró